

Hesten og klædeskabet

Vi er i 40'erne under en af de kolde isvintre. Smålandshavet var frosset til. Færgen kunne ikke sejle mellem de tre øer og Lolland på grund af is, al transport til og fra øerne foregik over isen med hest og vogn eller til fods. På Lilleø besluttede Villy, at nu ville han en tur til Bandholm. Han havde været nede på isen og hugget to gange med øksen, gik øksen ikke igennem anden gang, "så kunne isen bære både mand, mus og elefanter" sagde Villy.

Det var noget med et klædeskab, Villy skulle have hentet i Bandholm.

Villys kloge hest Lotte blev spændt for en arbejdsvogn og så afsted over isen mod Bandholm. Klædeskabet blev læsset på vognen, og nu burde turen have gået tilbage til Askø/Lilleø igen. Men da Villy med hest og vogn nåede Bandholm Hotel (Havne-hotellet), var det som om Lotte helt af sig selv drejede ind i gården til hotellet, for her plejede Villy jo altid at gøre ophold og få lidt god mad og ikke mindst få stillet tørsten.

Det blev et længere ophold. På hotellet var der altid en masse folk Villy kendte, og det var ikke sådan at komme derfra igen. Der var gang i kortspil og væddemål, et af dem gik ud på, om Villys hest var til at få en tur ind i krostuen? "Det var den!", sagde Villy, de øvrige mente, at det ville en hest ikke. Villy vandt selvfølgelig det væddemål.

Da det så småt begyndte at mørkne, tumlede Villy endelig ud i hotellets stald, og fik spændt Lotte for vognen, hvor klædeskabet var anbragt. Hotelejerne og flere andre forsøgte at få Villy til at opgive sit forehavende med at køre hjem over isen til Askø/Lilleø, for det var begyndt at blive mørkt, og det sneede også.

”Min Lotte”, sagde Villy med vægt bag ordene, ”Den kan finde hjem til gården på Lilleø ligegyldigt, hvor den er henne i verden”.

”Så kører vi hjemad Lotte”, råbte Villy, hvorpå han krøb op på vognen, lukkede skabslågen op til klædeskabet, som lå i bunden af vognen, krøb ind i klædeskabet og lukkede skabslågen bag sig. Inde i skabet var der lunt og godt – et godt sted at få en tiltrængt lur. Folkene, som stod i hotellets gård, troede ikke deres egne øjne, da hesten stille og roligt luntede af sted ned mod det frosne Smålandshav, hvor den sikkert og roligt drejede ud på isen og travede videre i retning mod Askø.

Omkring en time senere vågnede Villy op, da hesten gav nogle høje vrinsk fra sig. Han tumlede ud af klædeskabet – jo den var god nok, hesten havde fundet hjem til gården på Lilleø, konstaterede Villy tilfreds.

Så er det man spørger sig selv, hvordan det kan lade sig gøre? Hvordan kan en hest finde hjem over 7-8 km is i halvmørke i snevejr uden fører? Og videre over Askø og over dæmningen til Lilleø, i alt ca. 12-13 km? Og hvordan kan man have sådan en personlighed, at man trygt kan lægge sig til at sove i et medbragt klædeskab og fuldstændig tro på, at ens hest nok skal klare at bringe en hel-skindet hjem over et tilfrossent hav?

Det er sandelig ikke forbavsende, at Villy og hans meriter stadig bliver fortalt af de gamle Askø-folk, som kan huske ham.